

Kiállítás

7 MŰVÉSZ KIÁLLÍTÁSA Ernst Múzeum

Ef Zámbó István gyerekcipőkből összedolgozott, a semmit közrefogó képkerete csábít ugyan, hogy kihasználjam a kézenfekvő jelképet, mégsem teszem. Ironizáló dadája (lévén az első teremben) ugyanis csak elindítja a kiállítást, de nem jellemzi: hiszen a szó legeredetibb

értelmében szép összeállítást láthatunk. A hét művészt egyébként semmi sem fúzi egymáshoz, más-más generációhoz, stílusirányzathoz tartoznak, a rendezők ügyességét dicséri hát, hogy képesek voltak rejtett azonosságokat felszínre hozni. Az a bizonyos szépség a legeltérőbb formákban bukkan elő, mindig a mérsékelten vagy radikálisan saját világokban jelenik meg, de a hangulatok és rögzítésük egysége a különböző gondolati utak ellenére is valami közös harmóniát sugároz.

Az alaphangot Vojnich Erzsébet, Szüts Miklós és Váli Dezső a három nagy termet megtöltő képei adják visszafogott érzékiségükkel. Könnyedebbek Böröcz András és ef Zámbó, illetve mitikusabbak Bakos Ildikó munkái, mégis illeszkednek — ha lazán is — az alaphangulathoz: itt-ott megcsillannak belső titkai.

El Kazovszkij sivatagi panopti-

kumát, jellegzetes kutyafiguráit számtalan változatban és számtalan kiállításon láthattuk már, de ilyen intenzív összhatást régen sikerült elérnie. Óriási installációja, a fafest-

ef Zámbó István munkája

mények és a falat betöltő rajzsorozatok külön-külön is a magány apó emlékművei, most viszont együtt is úgy hatnak, mintha egy elpusztult nép fölöslegessé vált, de még ép kultikus szentélyében járnánk.

Torma Tamás